

Rohkeudella

TAMMI

A close-up portrait of Jutta Urpilainen, a Finnish politician. She has short, wavy blonde hair and is smiling at the camera. She is wearing a white V-neck sweater over a light-colored top. Her right hand is resting near her chin, showing a diamond ring on her ring finger. She is also wearing a thin necklace with a small cross pendant. The background is a solid, muted olive-green color.

Jutta Urpilainen

Jutta Urpilainen

Rohkeudella

TAMMI

HELSINKI

1. painos

© Jutta Urpilainen ja Tammi 2026

Kustannustoimittaja: Annamari Huovinen

Tammi on osa Werner Söderström Osakeyhtiötä

Lönnrotinkatu 18 A, 00120 Helsinki

ISBN 978-952-04-8626-6

Painettu EU:ssa

Tuoteturvallisuuteen liittyvät tiedustelut: tuotevastuu@tammi.fi

Omistettu Joannalle ja Johannekselle,
elämäni suurimmille lahjoille,
sekä kaikille maailman lapsille,
joista jokaisella on oikeus unelmoida.

Sisällys

Esipuhe: Rohkeudella	11
1. Ikuinen idealisti	15
Rauhanmarssilla	16
Reppumatka Eurooppaan	19
YK, toivon tuoja	23
Suurvaltapolitiikan paluu	27
2. Työntöä valtaan.....	32
Liian nuori puheenjohtajaksi.....	33
Takapenkiltä etupenkille	37
Unelmia keräämässä.....	40
Presidentinvaaliin vai ei?	44
Jotta ketään ei jätetä.....	50
3. Kylmään veteen.....	54
Matkalaukku pakattuna	56
Suomen talouden kolmoiskriisi	62
Yhteistyötä yli rajojen	65
Mehiläispesän kuningatar	68

Kun pandemia laittoi maailman polvilleen	71
Sota palaa Eurooppaan	77
Työtä ja perhe-elämää yhdistämässä.....	80
4. Yksinäinen johtaja.....	84
Uusi työhuone	85
Nuori puoluejohto	87
Vahva johtaja	89
Tuhkapilvi.....	92
Naiset tukena.....	95
5. Lasikatolla.....	99
Kotikaupunkini Kokkola	102
Arkadianmäki kutsuu	106
Nainen työväenliikkeen johdossa	111
Valtion kirstun vartijaksi.....	117
Olisiko nyt Euroopan vuoro?	120
6. Luottamuksen varassa	129
Kansan palveluksessa	130
Luottamuspilkahduksia	132
Luottamus horjuu	136
Luottamusta rakentamassa.....	139
Puheenjohtajakampanja	146
Luottamuksen loppu	151
Askeleita eteenpäin.....	156
7. Toivo kantaa.....	158
Kuitenkin vielä ehdokkaaksi.....	160
Perhe edelle.....	165
Katse Afrikkaan	168

Kolonialismin perintö.....	171
Suomen toivo.....	172
8. Arvot ankkureina	179
Lapsuuden usko	183
Risti kaulassa	186
Työ ja oikeudenmukaisuus	188
Talousjärjestelmä ontuu.....	189
Oppia maailmalta	192
Eettisemmän markkinatalouden puolesta	195
Globaalia eriarvoisuutta vastaan.....	197
Eriarvoisuuden tulevaisuus	202
9. Luonto lainassa	205
Kasvissyöjäksi	207
Mikä ihmeen vihreä kasvu?.....	208
Ydinvoimapäätös	211
EU-komissio vihreän siirtymän vauhdittajana..	214
Katoava maa	218
Ilmastopolitiikan tulevaisuus	220
10. Koulutus keskiöön.....	223
Kutsumuksena kansankynttilä.....	225
Opettajaksi kasvaminen.....	226
Koulutuspolitiikan linjanluojana.....	229
Komissaari koulutuksen asialla	232
Koulutuksen tulevaisuus.....	238

11. Ääni nuorille	241
Vaikuttamisen tielle	243
Nuoret painopisteenä	247
Nuoret, rauha ja turvallisuus.....	249
Youth Sounding Board	252
Nuoret enemmistönä.....	255
Kultainen kypärä.....	257
 12. Uuteen maailmaan	 260
Monikerroksinen Lähi-itä	264
Helsingistä mallia Lähi-itään.....	267
Muuttuvassa maailmassa	269
Suomi-neito, unelmia kohti!	272
 Jälkisanat	 276

Esipuhe: Rohkeudella

Kaksitoista vuotta sitten olin vieraana Lago di Varpa-huvilalla Varpaisjärvellä pidetyssä kesäkonsertissa. Olin juuri päättänyt työni SDP:n ensimmäisenä naispuheenjohtajana ja Suomen ensimmäisenä naisvaltiovarainministerinä – keskellä eurokriisiä. Muistan, kuinka isäntämme, kirjailija Lasse Lehtinen ja vieraana ollut *Helsingin Sanomien* entinen päätoimittaja Janne Virkkunen kannustivat minua kirjoittamaan tarinani. Siitä lähtien ajatus kirjan kirjoittamisesta on elänyt.

Tammen kustannuspäällikkö Markku Aalto otti minuun ensimmäisen kerran yhteyttä vuonna 2015. Hän on myös Kokkolasta kotoisin, vaikkakaan emme tunteneet toisiamme entuudestaan. Markulla oli minulle kysymys: olisinko kiinnostunut kirjoittamaan kirjan elämästäni? Elämässäni oli alkanut uusi, hieman seesteisempi vaihe. Olin tuolloin edelleen kansanedustaja, mutta nyt oppositiossa ja rivikansanedustajana.

Olin kiinnostunut Markun tarjouksesta, mutta koin, ettei minulla silloin ollut voimavaroja kirjoitusurakkaan. Moni suuri elämässäni tapahtunut politiikan käänne oli vielä liian lähellä tullakseen kunnolla arvioiduksi. Vuosien mittaan Markku kokeili useaan kertaan kepillä jäätä, josko olisin lämmennyt kirja-ajatukselle. Ajankohta ei vain tuntunut oikealta. Joskus olin juuri saanut perheenisäystä, mihin kirjan kirjoittamistyö ei tuntunut sopivan, joskus uusi työ Euroopan komissiossa oli niin monin tavoin haastavaa, ettei ylimääräistä aikaa pysähtyä kirjan äärelle yksinkertaisesti ollut.

Päätettyäni työni Euroopan unionin kansainvälisistä kumppanuuksista vastaavana komissaarina vuodenvaihteessa 2025 ajattelin, että voisin ehkä olla valmis kirjan tekemiseen. Ajatukseni vahvistui kesällä 2025 saatuani tietää, että muuttaisimme perheeni kanssa Lähi-itään puolisoni uuden suurlähettilästehtävän vuoksi. Se mahdollistaisi, että minulla olisi vihdoin aikaa keskittyä kirjoittamiseen.

Syksyn 2025 aikana keskustelin ystäväieni ja perheeni kanssa ja mietin, mitä haluaisin kirjani käsittelevän. Minulle oli selvää, ettei kirjasta tulisi perinteistä muistelmateosta – olin mielestäni liian nuori siihen – vaan haluaisin jakaa vapaasti havaintojani, kokemuksiani ja ajatuksiani kulkemastani matkasta politiikan eri tehtävissä. Lisäksi päädyin siihen, että haluan kirjoittaa kirjan itse. Se vaati paljon uskallusta, mutta rohkeudella hyppäsin tähänkin uuteen projektiin.

Moni on kysynyt minulta, miksi kirjoitan kirjaa. Olen pohtinut motiiviani ja löytänyt sen. Haluan kirjoittaa kirjan kahdesta syystä. Yleisemmällä tasolla toivon, että

kirjani lisäisi ymmärrystä poliittisen päätöksentekijän todellisuudesta ja johtajan maailmasta. Yksityisemmällä tasolla toivon, että lapseni tietäisivät, millaisista tarinoista heidän äitinsä työura on koostunut. Tahdon myös edistää toivoa ja myönteisyyttä. Haluan välttää kielteisten tulkintojen esittämistä kenestäkään, mutta tapahtumia ja tunnelmiani pyrin kuvaamaan rohkealla rehellisyydellä.

Toivottavasti sinä, lukijani, saat siis kirjasta uusia näkökulmia yhteiskunnallisen vaikuttajan työhön ja elämään – Suomessa, Euroopassa ja maailmassa. Tervetuloa mukaan matkalle!

Kokkolassa heinäkuussa 2026

Jutta Urpilainen

1. Ikuinen idealisti

Syyskuun aurinko paistoi poikkeuksellisen kirkkaasti. Ulkona oli edelleen lähes 30 astetta lämmintä, ja vaikka kello lähestyi jo neljää iltapäivällä, kuumuus tuntui edelleen vähän tukahduttavalta. Olimme astuneet lasten kanssa juuri sisälle kotiimme Dohassa. Koulupäivät Qatarissa ovat huomattavasti pidempiä kuin Suomessa, ja niinpä kotiin päästään usein vasta myöhään iltapäivällä. Lapset riisuiivat reput ja kengät eteisen aulaan ja kiiruhtivat yläkertaan omiin huoneisiinsa. Silloin se yhtäkkiä alkoi – todella voimakas ääni, joka toistui muutaman sekunnin välein: tutum, tutum, tutum. Meteli oli niin voimakas, että ikkunat helisivät ja tuntui kuin talo olisi tärähdellyt.

Yritin laskea, montako kertaa ääni toistui. Pääsin laskuisani noin kahdeksaan, ennen kuin se loppui. Mietin kuumeisesti, mistä ääni kuului. Kiirehdin 22. kerroksessa sijaitsevan makuuhuoneemme ikkunaan, josta näin läheisen Kataran alueen takaa nousevan valtavan savupilven. Pilvi peitti alleen läheiset rakennukset, ja savu nousi tornadomaisesti ylöspäin. Juoksin työhuoneen ovelle, joka oli kiinni. Koputin siihen ja kuulin, että puolisoni etäkokous Suomeen oli juuri päättynyt, mutta hän oli edelleen puhelimesta

suurlähetystön alaistensa kanssa. Ihmettelimme yhdessä, mistä oli kyse. Tuskin kukaan tähän aikaan päivästä ampuu iletulituksia, eikä mistään paraatistakaan ammuta tykinlaukauksia, joista lähtisi noin valtava savupilvi.

Yritimme puolisoni kanssa etsiä netistä tietoa tapahtuneesta samalla kun rauhoittelin ihmetteleviä lapsia, jotka olivat myös havahtuneet ääniin. Ensimmäinen julkisuudessa ollut epäily oli, että läheinen huoltoasema olisi räjähtänyt ja ääni ja savu olisivat sen seurausta. Pian saimme kuitenkin median kautta tiedon, että Israel oli julkaissut tiedotteen, jonka mukaan se oli tehnyt täsmäiskun Hamasin johtoa kohtaan kiinteistössä, jossa parhaillaan käytiin Qatarin välittämiä Gazan sodan rauhanneuvotteluita. Ballistisilla ohjuksilla tuhottu kiinteistö sijaitsi linnuntietä noin kolmen kilometrin päässä kodistamme. Uhrien määrästä tai kansallisuuksista ei ollut vielä mitään tietoa. Eikä siitä, jäisikö isku yksittäiseksi vai seuraisiko sitä useampi hyökkäys.

Ymmärsin, että olimme todella astuneet uuteen aikaan. Yhteisiin sääntöihin perustuva maailma horjuu, voimapolitiikka houkuttelee yhä useampia maita kokeilemaan rajojaan ja kansainväliset järjestöt heikkenevät. Idealismia siis haastetaan toden teolla.

Rauhanmarssilla

Olen toivon lapsi. Elin lapsuuteni ja nuoruuteni 1980-luvulla, jota leimasi kylmän sodan päättyminen, Berliinin muurin murtuminen ja Suomen taloudessa nousukausi. Hyvinvointivaltion kulta-aikana vallitseva

tunnelma oli usko suoraviivaiseen edistykseen niin Suomessa kuin maailmassa. Lapsuuteni aikakautta leimasikin usko ja toivo paremmasta maailmasta.

Ensimmäiset muistoni sodan ja rauhan teemoista ovat varhaislapsuudestani, kun kuljin Kokkolan kaduilla keltainen Rukan sadetakki päällä vanhempieni kanssa rauhanmarssilla lokakuisena YK:n päivänä. Olin niin pieni, etten ymmärtänyt, mitä sota tai rauha tarkoittivat. Minusta oli vain jännittävää olla ison ihmisryhmän mukana jonkin selvästi tärkeän asian puolesta. Muistan, että kolme ja puoli vuotta nuorempi pikkuveljeni istui rattaissa ja minä kävelin rattaiden vieressä YK-lippujen liehuessa.

Ensimmäistä kertaa muistan pelänneeni sotaa ollessani yläasteella. Uutislähetykset olivat tuoneet olohuoneisiimme kuvia Lähi-idän tapahtumista. Keskustelimme luokkakavereideni kanssa koulun välitunnilla elokuussa 1990 vastikään alkaneesta Irakin hyökkäyksestä Kuwaitiin. Vaikka Persianlahti oli fyysisesti kaukana Kokkolasta, kysyimme huolestuneina toisiltamme, voisiko sota ulottua Suomeenkin. Olisiko uusi maailmansota mahdollinen, ja mitä se tarkoittaisi meille?

Tämä keskustelu oli vahvasti mielessäni tutustuessani Kuwaitin historiaan ja kuwaitilaisiin hyvin vieraanvaraisiin ihmisiin muutettuani Persianlahdelle. Maa kantaa edelleen traumaa yli kolmekymmentä vuotta sitten tapahtuneesta hyökkäyssodasta. Aikoinaan Persianlahden kukoistavin ja edistyksellisin maa sai konfliktista pitkän varjon, jota se on yrittänyt häivyttää viime vuosikymmenten aikana.

Me suomalaiset tiedämme, miten monen sukupolven päähän sodan jäljet voivat ulottua. Hyvin monessa suomalaisperheessä kannetaan edelleen tavalla tai toisella

sodan taakkaa – sen henkistä jalanjälkeä. Tätä mietin myös Ukrainan kohdalla. Maan jälleenrakentaminen, luottamuksen palauttaminen ja sodan traumojen käsittelemine vie pitkään.

Oma sotamenneisyytemme tuli minua vastaan kiertäessäni Suomea vuoden 2024 presidentinvaalien yhteydessä. Vaikka tiesin Ukrainan sodan nostavan pintaan muis-toja sukupolvien takaa myös omassa kotimaassamme, en ymmärtänyt aiemmin, miten yleinen sodan pelko yhteiskunnassamme edelleen on. Seurasin Suomen uutisia Brysselistä käsin ja matkustin työni takia eri puolilla maapalloa. Kaikkialla puhuttiin Ukrainan sodasta sekä sen vaikutuksesta Euroopan turvallisuustilanteeseen ja kansainvälisen sääntöpohjaisen järjestelmän tulevaisuuteen. Kuitenkin vasta tavatessani satoja suomalaisia ihmisiä eri puolilla Suomea ja kuunnellessani heitä ymmärsin, miten syvällä sodan pelko oli ja miten vahvana se nousi Ukrainan sodan myötä pintaan.

Asiaan vaikutti varmasti osaltaan myös media, jossa Venäjä ja Ukrainan sota olivat todella paljon esillä. Tuntui, että Putin oli lähes joka päivä jommankumman iltapäivälehden lööpissä raflaavien otsikoiden kera. Välillä mietin, olikohan se ihan tarpeellista, vai olisiko vähempikin näkyvyys riittänyt. Totuudesta innostuminen virkistää – hyökkäyssota on laitton ja uskottava puolustus vähentää sodan riskiä. Mutta oman mielen militarisoitumista kannattaa seurata. Sodan pelko tai sotauho ei meitä pelasta. Rauhaa rakennetaan varautumisella ja diplomatialla.

Reppumatka Eurooppaan

En lapsuudessani käynyt koskaan Neuvostoliitossa. Meille länsirannikon asukkaille ulkomaanmatkat Ruotsiin tuntuivat luonnollisemmalta suunnalta kuin matka Suomen halki itärajan yli Neuvostoliittoon. Muistan, kuinka kansanedustajaisäni Kari kertoi tavanneensa loka-kuussa 1989 Neuvostoliiton silloisen pääsihteerin Mihail Gorbatšovin hänen Suomen-vierailullaan. Hän oli kuulemma tunnustanut Suomen puolueettomaksi maaksi. Vaikka en teininä seurannut maailman tapahtumia vielä niin valtavalla mielenkiinnolla, minulle jäi vaikutelma siitä, että jotain suurta oli tapahtumassa.

Muutamaa viikkoa myöhemmin marraskuussa 1989 seurasin televisiosta Berliinin muurin murtumista. Se oli minusta todella koskettavaa. Ihmiset kiipesivät muurille, hakkasivat siitä palasia ja kirjaimellisesti puskiivat itsensä muurin läpi perheenjäsentensä, sukulaistensa ja ystäviensä luo. He halusivat toisiaan onnellisina ja liikuttuneina. Uutiskuvista välittyi ilo, toivo ja uuden alku.

En tuolloin 14-vuotiaana ymmärtänyt yhdistyvän Saksan poliittista merkitystä Euroopalle tai kylmän sodan päättymisen vaikutusta maailmanpolitiikkaan. Kiinnostuksen Eurooppaa ja kansainvälisiä asioita kohtaan se kuitenkin jätti.

Lähdin joitakin vuosia myöhemmin Demarinuorten valtakunnalliseen toimintaan mukaan juuri kansainvälisten asioiden jaoston kautta. Olin kiinnostunut vieraista maista, kulttuureista ja uskonnoista sekä valtioiden välisistä suhteista. Historia oli yksi lempiaineistani koulussa, ja olin opiskellut Euroopan ja maailman historiaa

innolla. Minulle oli selvää, että halusin Suomen liittyvän Euroopan unionin jäseneksi, ja kampanjoin jäsenyyden puolesta 1994, kun Suomessa järjestettiin jäsenyydestä kansanäänestys. Opiskelin tuolloin musiikkia Keski-Pohjanmaan konservatoriossa, jossa teema ei juurikaan ollut esillä. Olin kuitenkin iloinen, kun suomalaisten enemmistö halusi Suomen liittyvän osaksi eurooppalaista perhettä.

Peruskoulun viimeisellä luokalla keväällä 1990 tehty viikon leirikoulu Itävaltaan Wieniin oli syventänyt kiinnostustani entisestään niin Euroopan historiaan kuin musiikkiin. Päätin jo silloin, että haluan jonain päivänä opiskella Wienissä, ja mahdollisuus siihen avautui-kin Erasmus-vaihdon kautta vuonna 1998. Kiersin tuon Keski-Euroopan vanhan suurvallan pääkaupungin historiallisia nähtävyyksiä, kävin kuuntelemassa konsertteja ja oopperoita halvoilla seisomapaikoilla ja opiskelin musiikkia. Imin kaupungin historiaa museoissa, kapeilla mukulakivikujilla ja eri kaupunginosissa.

Tuo ajanjakso oli elämässäni merkityksellinen, koska sen aikana pääsin tutustumaan historian ohella muihin eurooppalaisiin opiskelijoihin. Opiskelin ja asuin ensimmäistä kertaa kansainvälisessä ympäristössä, jossa oli opiskelijoita eri kulttuureista. Asuntolamme keittiössä keskustelimme iltaisin ruokailun ohessa maailmanmenosta, elämästä ja unelmistamme. Oli mielenkiintoista havaita, miten erilaisista taustoista huolimatta jaoimme pitkälti samanlaisen arvopohjan. Ja vaikka opiskelijoiden lähtökohdat olivat erilaiset, haaveemme olivat varsin yhteneväiset. Halusimme valmistua, löytää mielekkään työpaikan ja perustaa jossain vaiheessa elämäämme

perheen. Ajanjakso Itävallassa lisäsi ymmärrystäni siitä, miten meillä nuorilla oli taustoistamme huolimatta enemmän yhtäläisyyksiä kuin meitä erottavia tekijöitä. Kiinnostukseni Eurooppaan ja eurooppalaiseen yhteistyöhön vahvistui entisestään.

Omat reppumatkani Euroopassa vaihtuivat kiinnostukseksi Euroopan omaan reppumatkaan integraation tiellä. Palattuani Itävallasta Suomeen intouduin aktiivisesti mukaan edellisvuonna perustamaamme Eurooppalaisen Suomen Nuoret -järjestöön. Yhteisö sai alkunsa Juha Mustosen ideasta, jonka hän oli aikoinaan saanut oltuaan harjoittelussa Brysselissä, ja se sai kodin Eurooppalainen Suomi -järjestöstä. Olin tutustunut tulevaan puolisooni Juhaan vuonna 1997 Suomen Nuorisoyhteistyö Allianssin kansainvälisten asioiden jaostossa. Juha kokosi joukon kansainvälisistä asioista kiinnostuneita nuoria eri poliittisista nuorisojärjestöistä, ja yhdessä perustimme yhdistyksen, jonka tehtävänä oli välittää nuorille tietoa Euroopan unionista sekä vaikuttaa Suomen EU-politiikkaan ja Suomessa käytävään EU-keskusteluun. Koimme, että nuoret eivät tienneet tarpeeksi Euroopan unionista ja siellä tehtävistä päätöksistä saati mahdollisuuksista, joita EU nuorille tarjosi.

Toimin 1990-luvun lopussa yhdistyksen varapuheenjohtajana ja vuonna 2001 sen puheenjohtajana. Kampanjoimme EU:n laajenemisen puolesta ja viritimme keskustelua myös syvemmästä EU-integraatiosta. Pääministeri Paavo Lipponen oli meille kansallinen Eurooppa-poliittinen oppi-isä. Hänen Bryggessä pitämänsä puhe Euroopan perustuslaista inspiroi meitä kovasti. Osallistuin tuolloin myös aktiivisesti kansainvälisen Eurooppa-liikkeen

nuorisotoimintaan, joka vei minut eri puolille Eurooppaa seminaareihin ja tapahtumiin, joissa pohdittiin EU:n tulevaisuutta.

Yksi eksoottisimmista matkoistani kohdistui Italian Ventotene-saarelle, jonne kokoontuu edelleen vuosittain Eurooppa-aktiiveja keskustelemaan EU-kysymyksistä. Pienellä Ventotenella asuu vain joitakin satoja ihmisiä, mutta kesäaikana se kerää yhteen eri puolilta Eurooppaa monen ikäisiä EU-asioiden harrastajia. Puolentoista kilometrin pituisella saarella oli kaksi ruokakauppaa ja toistakymmentä ravintolaa. Muuten saari täyttyi pienistä kivitaloista ja jylhistä kalliorannoista. Saaren vieressä on pikkuruinen Santo Stefanon vankilasaari, jolla fasismia vastustanut italialaispoliitikko Altiero Spinelli kärsi vankeustuomiotaan ja kirjoitti samalla vuonna 1941 yhdessä poliitikkokollegansa Ernesto Rossin kanssa manifestin, jossa hahmoteltiin sodanjälkeiseen maailmaan toimenpiteet ja periaatteet, joilla luotaisiin vapaa ja yhdentynyt Eurooppa. Sen katsotaan olevan yksi Euroopan unionin synnyn ja myöhemmän integraatiokehityksen tärkeimpiä henkisiä perusteoksia.

Oli mieleenpainuvaa nähdä karu vankilasaari ja ajatella, miten unelma yhtenäisestä Euroopasta on elänyt kirjoituksissa ja puheissa toisen maailmansodan keskellä. Enpä tuolloin nuoruusvuosinani osannut ajatella, että voisin jonain päivänä itse työskennellä Euroopan unionin instituutioissa, ensin valtiovarainministerinä ministerineuvostossa ja myöhemmin EU:n kansainvälisistä kumppanuuksista vastaavana komissaarina Euroopan komissiossa. Olen sittemmin tehnyt vaikutuksen useaan italialaispoliitikkoon kertomalla heille kokemuksistani

Ventotenen saarella Spinellin jalanjäljissä. Harva italialainenkaan on nimittäin saarella vieraillut. Minulle se on kuitenkin jäänyt merkitykselliseksi paikaksi.

YK, toivon tuoja

Yhdistyneet kansakunnat, YK, oli jäänyt mieleeni rauhanjärjestönä jo lapsuuden YK:n päivien vietosta. Lukioikäisenä halusin saada järjestöstä lisätietoa ja ymmärtää paremmin, millä kaikilla tavoin YK toimii ja miten voisin olla jollain tavalla mukana sen toiminnassa Suomessa. Opiskeluaikana löysin Suomen Nuorten ja Opiskelijoiden YK-liiton, jonka jäseneksi liityin ja jossa toimin myös johtotehtävissä. Järjestö keräsi yhteen kansainvälisistä asioista kiinnostuneita nuoria ja järjesti YK-aiheisia tilaisuuksia ja koulutuksia nuorille.

Minulle YK on aina edustanut sääntöihin perustuvaa maailmaa ja toivoa. Maailmanlaajuisena järjestönä se on kyennyt luomaan yhteisiä pelisääntöjä ja samalla rakentamaan dialogia eri tavoin ajattelevien maiden välille. Suomi on pienenä maana hyvin ymmärtänyt sääntöihin perustuvan maailmanjärjestyksen arvon. Olemme eläneet suurvallan naapurissa ja kokeneet pahimmalla mahdollisella tavalla voimapolitiikan seuraukset. Siksi dialogi, yhteiset säännöt ja niiden noudattaminen on meille niin tärkeää.

Muistan ensimmäisen vierailuni YK:n päärakennuksessa New Yorkissa nuorena opiskelijana vuonna 2000. Paikka tuntui jylhältä ja arvokkaalta. Korkean päärakennuksen edessä liehui uljas rivi YK:n jäsenmaiden lippuja, Suomi

Politiikan voima- naisen ja lasikattojen rikkojan puheenvuoro

Jutta Urpilainen nousi ensimmäisenä naisena niin SDP:n puheenjohtajaksi, valtiovarainministeriksi kuin Suomen EU-komissaariksi. Urpilainen valittiin Keski-Pohjanmaan ensimmäiseksi naiskansanedustajaksi ja hän toimi Kokkolan kaupunginvaltuuston ensimmäisenä naispuheenjohtajana.

Kirjassaan hän kertoo, miltä tuntuu olla tienraivaaja.

Millaista on olla johtaja?

SDP:n puheenjohtajana Urpilainen oli historian nuorin. Samaan aikaan hän kantoi valtiovarainministerinä vastuuta läpi myrskyisän eurokriisin. Komissaarina hän työskenteli vaikeuksien ravistelemassa Euroopassa koronapandemian keskellä ja Venäjän hyökätessä Ukrainaan. Kirjassaan Urpilainen kuljettaa lukijaansa tapaamaan ihmisiä niin Pohjanmaan lakeuksille kuin ympäri maailmaa.

Kirjassa hän peilaa kokemuksiaan vallan kammareissa ja kirjoittaa sekä kotimaan että kansainvälisen politiikan tiukoista kiemuroista, mutta myös arjesta perheenäitinä kaiken keskellä. Rauhanvälitystä ja Lähi-itää läheltä seurannut Urpilainen jakaa kirjassa ajatuksiaan maailman murroksesta sekä pohtii, mihin Suomi ja maailma ovat matkalla.

www.tammi.fi

99.1

ISBN 978-952-04-8626-6

Kansi: Tuomo Parikka • Kannen valokuva: Liisa Valonen